

Voicu Bojan este jurnalist, fotograf, povestitor și călător. A absolvit Literele la Cluj și a practicat mereu slalomul printre cuvinte și imagini. A semnat articole și reportaje în diverse publicații, printre care *Esquire* și *National Geographic România*, iar mai recent, pentru *PressOne*. În 2008, alături de un colectiv de fotografi, a publicat la Humanitas albumul *7 ani în Maramureș*. Cea mai recentă carte a sa pentru oameni mari, *Via Transilvania: Drumul care unește*, documentată vreme de șapte ani, surprinde experiența intensă a unui călător pe singura potecă de anduranță din România.

Când era mic, Paul Mureșan a descoperit cu stupeoare că nu poate să joace fotbal, așa că a ales o carieră legată de desen, marea lui pasiune. Astfel, a devenit artist plastic, regizor, animator și ilustrator cu experiență solidă în domeniul artelor vizuale. A avut expoziții personale în mai multe țări europene și s-a făcut cunoscut grație scurtmetrajelor de animație multi-premiat *Pui de somn* (2014), *Mamă, tată, trebuie să vă spun ceva* (2016), *CEVA* (2018) și *Cântec de leagăn* (2020). Mai multe despre Paul puteți afla la <https://myurls.co/paulmuresan>.

VOICU BOJAN

9

**POVEȘTI
CU MUSTĂȚI
DESPRE
NIȘTE HAMSTERI
CU ADEVĂRAT
ADEVĂRAȚI**

ILUSTRĂȚII DE PAUL MUREȘAN

INTRO

Băieții noștri, Vladimir și Ioachim, s-au făcut mari hrănindu-se nu doar cu acele ingrediente necesare – și agasante – creșterii copiilor, precum educația, mâncatul sau învățatul, ci au crescut și cu hamsteri și povești. Într-o bună zi, de dragul amintirilor viitoare, m-au rugat să le scriu câteva istorisiri memorabile despre micii lor prieteni.

Cred că merită să le dedicăm acestor bravi șoricei cartea de față, deși, din câte știm, cel puțin până acum, niciun rozător de pe lumea aceasta n-a învățat să citească.

Trebuie să spunem că toate întâmplările relatate în această carte sunt adevărate, la fel cum toți hamsterii pomeniți aici au fost cât se poate de reali. Ei au trăit, au făcut

diverse fapte mărunte, dar, mai ales, s-au bucurat alături de noi. Fiecare dintre ei a avut personalitatea lui și a fost iubit într-un fel aparte.

Am găsit nouă subiecte care să merite atenție și, dându-se de trei ori peste cap, să devină povești. Voiam tare mult să închei rotund, cu o a zecea, dar se cuvine să mărturisesc că această ultimă poveste nu a vrut să se lase scrisă cu niciun chip.

Poveștile trebuie înduplecate cu blândețe să se lase așternute pe hârtie sau citite la ceas de seară. Seamănă cu desfăcutul unui ghem de sfoară: oricât am fost de atent și de grijuliu, am scăpat din mâini ghemul acelei ultime povești, iar el s-a rostogolit și s-a pitit atât de bine în cine știe ce ungher, încât nu l-am mai găsit niciodată.

O confesiune de final: viețile hamsterilor sunt în general destul de limitate și nu e tocmai simplu să scrii povești despre ele. Cam tot ce fac aceste ființe simpatice sunt lucruri de bază, circumscrise unui spațiu restrâns. Surprizele se ivesc rar în viețile lor, așa că trebuie să-i observi cu atenție și, mai ales, să fii mereu pe fază.

Important e că niciun animaluț dintre cele amintite nu a suferit vreo vătămare fizică sau psihică de-a lungul întâmplărilor relatate aici. De fapt, îmi place să cred că au avut niște mici vieți pe cinste. Ba, mai mult, cu blândețe și discreție, au avut puterea de-a ne învăța multe și de-a ne colora viețile nouă, oamenilor. Iar acest lucru merită mult respect.

V.B.

1. VĂCUȚA CARE NU VOIA SĂ FACĂ MUUU

A fost odată ca niciodată un hamster bălțat, pe care copiii îl botezaseră Văcuța, cu toate că de la natură era băiat. Era moale, cuminte, răbdător și se mișca lent, cu o prudență exagerată față de lumea oamenilor. Deși în cușca lui avea o mică roată de inox, numai bună de alergat, n-o mai folosea de multă vreme.

Când era mai tânăr se învățea ore în șir, iar roțița trebuia unsă mereu ca să nu scârțâie. Mai ales noaptea, atunci când se antrena cel mai cu foc. Într-o bună zi, a înțeles că alergatul pe roțiță nu duce, de fapt, nicăieri, așa că s-a lăsat păgubaș.

Văcuței îi plăcea, în schimb, să doarmă mult. Mereu îl găseai învelit cu o bucată de cârpă neagră, de care stăteau lipite bucăți de rumeguș. Uneori reușea să se pitească atât de bine, încât aveai impresia că nici măcar nu există.

Era într-o plicticoasă după-amiază de duminică, iar copiilor nu le stătea deloc mintea la școala ce urma să reînceapă a doua zi. Spre groaza părinților, copiii nu se dădeau în vânt nici după matematică, nici după limba română. De fapt nu le plăcea nici muzica fiindcă trebuiau să solfegieze de unii singuri în fața clasei. Nici măcar educația fizică nu-i entuziasma pentru că în vestiar era dezordine și frig, iar mingile medicinale nu săreau deloc. Orice minge care nu sare ar trebui să dispară.

Adevărul crud era că, în general, băieților nu le stătea mintea la niciun lucru pe care oamenii mari obișnuiesc să-l numească „serios”. Singurul lucru pe care îl lua cu adevărat în serios era joaca.

Plictisindu-se ei așa, s-au gândit că ar fi frumos ca șoricelul lor pe nume Văcuța să facă și el măcar o dată un *Muuu* cât de mic. Așa, ca o vacă în miniatură, cu gâtul alungit puțin în sus și cu botul în vânt.

L-au luat deci ușurel în palmă și l-au cercetat pe toate fețele. L-au mângâiat în fel și chip, iar fratele cel mare l-a lipit drăgăstos de obraz, închizând ochii de plăcere. Unul dintre cele mai plăcute lucruri pe lume este să simți pe obraz atingerea unei

blănițe de hamster. Ba chiar l-au întors puțin și pe spate, exact așa cum nu-i plăcea lui, apoi l-au privit cu seriozitate drept în ochi:

– Hai, fă *Muuu!* i-au zis.

Doar că el nu părea să priceapă defel limba oamenilor. N-a făcut nimic, doar a clipit. Stătea acolo, în pumnul fratelui mai mare, cu un picior rozaliu ieșind printre degetele copilului. Privea în jur cu mirare.

– Dacă ar face *Muuu* măcar o dată, am putea merge cu el la circ, a cugetat cu voce tare fratele cel mic.

– Da, dar fiind așa de mic, n-o să-l vadă mai nimeni. La circ oamenii stau cam departe de arenă, de frica clovnului și a tigrului. Unde mai pui că ar trebui să se lase o liniște de mormânt sub toată cupola ca să-l audă cineva, și-a dat cu părerea, plin de înțelepciune, fratele mai mare.

– Mda, nu merită. Un șoarece nu poate face *Muuu* prea tare, oricât s-ar strădui. În plus, poate n-o să-l creadă nimeni, chiar dacă ar face, a încheiat fratele mai mic.

Apoi s-au gândit că poate, totuși, n-ar fi o idee rea să-l stimuleze apăsându-l un pic pe burtă. Măcar să vadă ce se întâmplă. Cu degetele înfășurate în jurul lui, ca niște funii subțiri, fratele cel mare a strâns ușor. Zvâcnind din lăbuța din spate,

hamsterul a fremătat din mustăți, a căscat ochii mari, și-a întors iute capul la stânga și la dreapta, dar cam atât.

Nu s-a auzit nici măcar un chițait cât de mic, deși cu toții ascultam extrem de atent. Dezamăgiți, copiii au încercat apoi felurite jocuri, cum ar fi roaba, umblatul în două labe, gâdilatul cu degetul sub bărbie sau, din nou, dezmiardatul obrazului de blana cea mai moale din lume.

Apoi, l-au mai mutat o vreme dintr-o mână într-alta, l-au mângâiat pe cap, i-au dat o bucățică de măr și, după ce l-au pupat intens și repetat, l-au pus la loc în cușca lui. Hamsterul pe nume Văcuța, obosit de tot acest sport ciudat, a luat-o târâș către culcuș, învelindu-se cu cârpa lui iubită, neagră ca noaptea.

În ziua aceea, copiii au hotărât că poate ar fi mai ușor să convingă o vacă să scoată un *Chiț* decât un hamster să facă *Muuu*. Și-au propus așadar să meargă în vacanța de vară la țară, la Măguri, și să încerce chestia asta cu vaca aceea bălțată a lui nenea Simi, pe nume Puica.

Nu le era prea limpede cum vor proceda, însă păreau foarte hotărâți. Ar fi minunat să iasă ceva din această idee... Ar fi de-a dreptul grozav ca Puica să scoată chiar și un scurt *Chiț*, semănând cu un sughiț.

CUPRINS

INTRO /2

1. VĂCUȚA CARE NU VOIA SĂ FACĂ MUUU /4

2. PUII CEI FĂRĂ DE PATĂ /9

3. EVADAREA ÎN GĂLEATĂ /15

4. CUM A CREAT DUMNEZEU HAMSTERII? /22

5. O FIARĂ NICI PE DEPARTE SĂLBATICĂ /27

6. CEL MAI LIBER ROZĂTOR DIN LUME /33

7. MARI LECȚII DE NUTRIȚIE /40

8. CE MAI SCRIBU HAMSTERII? /45

9. VIAȚA-N ROZ /51

